

[Lis Groes.]

man mener. Mit parti kan derfor ikke støtte dette ændringsforslag.

Ministeren har stillet et ændringsforslag, der angår lovens ikrafttræden, og det kan mit parti selvfølgelig gå ind for.

Ib Thyregod: Også jeg kan på mit partis vegne anbefale det foreliggende lovforslag. Jeg skal ikke gentage, hvad der er blevet sagt ved første behandling vedrørende det sigte, lovforslaget har, blot nævne, at der vil ske en forhøjelse af udbetalingen fra 15 til 20 pct. af afbetalingsprisen, og at dette formentlig må antages at medføre en vis sanering og en vis begrænsning af afbetalingshandelen og derigennem formentlig også en vis forøgelse af opsparingen med henblik på køb af disse varige forbrugsgoder.

Der har været anført betæneligheder fra erhvervenes side navnlig med henblik på industriens forhold. Jeg vil dog gerne nævne, at der ikke i udvalget har foreligget nogen henvendelse fra industriens organisation vedrørende disse spørgsmål.

Under udvalgsbehandlingen har spørgsmålet om en fortrydelsesparagraf været fremme, og det af hr. Poul Dam stillede ændringsforslag står i forbindelse med dette problem. En fortrydelsesparagraf, som blev omtalt af fru Lis Groes, er ikke blevet foreslået indføjet i lovforslaget, og det skyldes, at princippet, man går ud fra, er dette, at aftaler har forbindende kraft. Det må være det princip, man i almindelighed må gå ud fra, og det er ganske interessant at se, at dette princip om aftalers forbindende kraft er grundfæstet så langt tilbage som i 1683. Der står nemlig i Danske Lov 5-1-1, at enhver er pligtig at efterkomme, hvis han med hånd, mund eller segl lovet og indgået haver. Denne gamle bestemmelse fra 1683 er stadig væk gældende, og det samme er den efterfølgende bestemmelse, som siger, at de kontrakter, som frivilligt gøres, skal være gældende, medmindre de strider mod lov og ærbarhed. Aftaleloven har ført dette princip videre, og hvis vi ser på den redegørelse, justitsministeren har givet udvalget, og som findes som bilag til betænkningen, er det da også ud fra disse principper, at man i denne omgang afviser en almindelig fortrydelsesparagraf.

Jeg vil dog gerne gøre opmærksom på, at det af justitsministerens redegørelse fremgår, at der i begrænset omfang findes en mulighed for, at kunder, der har indgået sådanne aftaler, kan træde tilbage herfra. Det fremgår nemlig af denne besvarelse, at der i kommissionslovens § 81 findes en adgang for køberen til at tilbagekalde ordren over for agenturgiveren, altså det firma, som har solgt dette bogværk, eller hvad det kan være, under forudsætning af, at tilbagekaldelsen sker så betids, at den kommer frem til agenturgiveren inden eller samtidig med, at ordren kommer til hans kundskab. Dette beror på, at de aftaler, der her er tale om, træffes med agenter, og at de først er bindende i det øjeblik, agenturgiveren, altså forlaget eller virksomheden, får kendskab til dem. Hvis køberen inden det tidspunkt, da ordren er kommet til agenturgiverens kundskab, tilbagekalder den, skulle det for så vidt være gyldigt efter denne bestemmelse. Og man kunne overveje eventuelt at gå et lille skridt videre. Der findes nemlig i aftalelovens § 39 en bestemmelse, hvorefter en aftale, et tilbud, kan tilbagekaldes, ikke alene indtil det er kommet til løftemodtagerens kundskab, men også efter dette tidspunkt, hvis særlige omstændigheder taler derfor, og hvis der yderligere foreligger det, at denne modtagelse af tilbuddet ikke har virket ind, bestemmende på den pågældendes handle måde. Det vil jo i mange tilfælde kunne siges at foreligge her. Når man lige har modtaget en ordre, kan man ikke de første par dage sige, at den virker ind på ens handle måde, og derfor er der måske mulighed for at supplere bestemmelsen i kommissionslovens § 81 med en bestemmelse svarende til aftalelovens § 39.

Det spørgsmål kan jo tages op nu på fællesnordisk basis, om man skal udvide denne bestemmelse eller træffe andre bestemmelser, men princippet må stadig væk være dette, at aftaler er forbindende. Særlig betænkeligt vil det være med en fortrydelsesparagraf, hvis den ydelse, der er tale om, allerede er modtaget. Hvis køberen allerede har modtaget bogen eller lignende, må det være noget vanskeligt bagefter at sige: jeg ønsker ikke at vedstå denne aftale, jeg ønsker at levere den pågældende købte ting tilbage.

Hr. Poul Dam har rejst spørgsmålet om,